Ευζωία ή ευψυχία (Ι. Μ. Κονιδάρης, καθηγ. Νομικής Σχολής Παν/μίου Αθηνών)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 15 Μαρτίου, 2011

Δεν νομίζω ότι υπάρχει καμία αμφιβολία ότι οι ημέρες που βιώνουμε, παγκοσμίως, είναι εξόχως αποκαλυπτικές. Καθένας, με βάση τα φιλοσοφικά ή/ και θρησκευτικά του «πιστεύω», δίνει τη δική του εξήγηση γι΄ αυτό. Θα ήταν όμως σαν να εθελοτυφλεί κάποιος αν ταυτοχρόνως δεν ήταν σε θέση να διαπιστώσει ότι στη μικρή αυτή γωνιά του πλανήτη μας, στη χώρα μας, είμαστε επίσης στα πρόθυρα μιας κοινωνικής εξεγέρσεως... Η κοινωνία βράζει. Και αλίμονο αν δεν προλάβουν να ανοίξουν ασφαλιστικές δικλίδες και τιναχθεί το καπάκι... Διότι, τότε, η συνέχεια θα είναι απρόβλεπτη και οι συνέπειες ανεξέλεγκτες...
Δεν χρειάζονται αποδείξεις για του λόγου το ασφαλές. Το διαισθανόμεθα όλοι όσοι παροικούμε την Ιερουσαλήμ... Το πιάνει κανείς στον αέρα...

Και το επαληθεύουν οι άμετρες και αλόγιστες πράξεις βίας που ζούμε κάθε μέρα, από την ωμή βία στους αθλητικούς χώρους ως την εν ψυχρώ εκτέλεση, από αδίστακτους κακοποιούς, οργάνων της τάξεως κατά την εκτέλεση του καθήκοντός τους.

Κατά συνέπεια η κοινωνία μας δεν είναι πλέον, απλώς, σε τέλμα *(«Το Βήμα της Κυριακής»,* 26.12.2010, σ. Α55*).* Προχώρησε ένα βήμα παραπέρα... Είναι ήδη στα όρια της διαλύσεως, ίσως και στα πρόθυρα της αναρχίας. Και η ευθύνη ανήκει, βεβαίως, γενικώς και αφηρημένως, σε όλους μας, σε όλα τα μέλη της.

Θα ήταν όμως πραγματικό «*παραμύθιασμα*», αν δεν λέγαμε ευθέως ότι την ευθύνη για το κατάντημα αυτό φέρουν προεχόντως οι πολιτικές δυνάμεις, όλων των αποχρώσεων, ανεξαρτήτως μάλιστα του εάν κυβέρνησαν τον τόπο, από τη Μεταπολίτευση έως και σήμερα, με μια λέξη το πολιτικό σύστημα στο σύνολό του.

Το υπάρχον πολιτικό σύστημα προφανώς δεν έχει πλέον την έξωθεν καλή μαρτυρία. Δεν πείθει. Δεν πείθουν τα κόμματα εξουσίας. Δεν πείθουν ούτε τα υπόλοιπα. Δεν πείθουν ακόμη και τα νεοπαγή πολιτικά μορφώματα. Διότι παντού τρέχει το ίδιο αίμα, η ίδια πολιτική γενιά, που διακρίθηκε πρωτίστως για τον κυνισμό, ακριβέστερα τον πολιτικό αμοραλισμό της.

Ποιο καλύτερο παράδειγμα θα μπορούσε να βρει κάποιος από το να σημειώσει ότι τα

κόμματα έχουν προεξοφλήσει την κρατική χορηγία ως και το έτος 2016 με δάνεια από τις τράπεζες, την ίδια στιγμή που η κυβέρνηση περικόπτει τα εισοδήματα σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα και οι τράπεζες κλείνουν τις στρόφιγγες του δανεισμού προς ιδιώτες και επιχειρήσεις;..

Πού αλλού η προσφορά στα δημόσια πράγματα μιας χώρας έχει μεταβληθεί σε επικερδές επάγγελμα, που επιτρέπει όχι μόνο την παράλληλη απασχόληση με αμοιβή, αλλά και τη συνταξιοδότηση σε λίγα μόλις χρόνια, όταν για τον απλό πολίτη πρέπει να συντρέχουν αθροιστικώς μεγάλος αριθμός ετών εργασίας και η συμπλήρωση ορίου ηλικίας;
Το πολιτικό σύστημα, σχεδόν ανεξαιρέτως, από τη Μεταπολίτευση και εντεύθεν, σε συνεργασία βέβαια και με τα μεγάλα οικονομικά συμφέροντα, με τα οποία υπάρχει προφανώς, τουλάχιστον σε μεγάλο αριθμό περιπτώσεων, σχέση συγκοινωνούντων δοχείων, καλλιέργησε συστηματικώς στην κοινωνία μας την **επιδίωξη της ευζωίας. Την επιδίωξη δηλαδή μιας άνετης από υλικής απόψεως ζωής, αντί πάσης θυσίας. Με έναν λόγο, την καλοπέρασή μας.**

Για τον σκοπό αυτόν επιστρατεύτηκαν όλα τα μέσα και οι μηχανισμοί. Ακρίτως και αφειδώς δόθηκαν δάνεια σε επιχειρήσεις και σε νοικοκυριά όχι για παραγωγικές επενδύσεις, όχι για να θέσουν τα θεμέλια ενός εύρωστου οικονομικώς μέλλοντος, αλλά για να ψιμυθιώσουν το εποικοδόμημα. Εφευρέθηκαν ακόμη και νεολογισμοί του τύπου εορτοδάνεια και διακοποδάνεια!..

Στην εξέλιξη αυτή ασφαλώς δεν είναι αμελητέα η συνδρομή και των μέσων ενημερώσεως, προπάντων της τηλεοράσεως, η οποία με μοναδικό σκοπό το άκοπο κέρδος, **πρόβαλε ως πρότυπο ζωής μια υπερκαταναλωτική κοινωνία** , η οποία ακολούθως βαυκαλίζεται να πιστεύει ότι ψυχαγωγείται βλέποντας σαπουνόπερες και «ριάλιτι σόου», **κατεξευτελίζοντας κάθε ίχνος ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Αυτό είχε ως φυσικό αποτέλεσμα να ξεθωριάσουν ή/και να εξαφανιστούν αρχές και παραδόσεις που αποτελούσαν παγίως το στήριγμα της ελληνικής κοινωνίας. Η φιλοπατρία διαβλήθηκε ως εθνικισμός, η παράδοση υποβαθμίστηκε ως συντηρητισμός, η γλώσσα εκφυλίστηκε, το θρησκευτικό συναίσθημα διακωμωδήθηκε, η έννοια του χρέους αγνοήθηκε, το φιλότιμο εξαφανίστηκε.**

Έτσι **εξέλειψε η ευψυχία, χάθηκε δηλαδή η ψυχική ρώμη, το ακατάβλητο φρόνημα από τη ζωή μας. Ατόνησαν τα στοιχεία ακριβώς εκείνα που συνέδεαν τους Έλληνες σε χαλεπούς καιρούς. Και κατέστησαν ευάλωτοι, αλλά και ευάγωγοι προς την κατεύθυνση εκείνη προς την οποία μείζονα στρατηγικά συμφέροντα μπορεί να θελήσουν να οδηγήσουν τη χώρα μας...**

Στο πλαίσιο του γενικότερου εκμαυλισμού δεν έμειναν ανεπηρέαστοι όμως τελικώς

ούτε οι ίδιοι οι πολιτικοί σχηματισμοί. Οι ιδεολογικές διαφορές αμβλύνθηκαν, τα «πιστεύω» χαλάρωσαν, τα κόμματα κατήντησαν μηχανισμοί για την κατάληψη της εξουσίας.
Αλλά στη συνέχεια, για τη νομή της εξουσίας, δεν ήταν πλέον τόσο απαραίτητες οι κοινοβουλευτικές ομάδες, διότι το πρωθυπουργοκεντρικό σύστημα εξέθρεψε την ανάδειξη ομάδων εξουσίας περί τον εκάστοτε αρχηγό.

Και τελικώς, από των «Ελλήνων τις κοινότητες» καταλήξαμε... στων κρατούντων τις παρέες...

(Πηγή: ΤΟ ΒΗΜΑ 13/3/2011)